

ning nu, men vil muligt kunne faa det i Fremtiden.

Med Hensyn til de øvrige Forslag med Bemærkninger skal dette Mindretal udtale følgende:

Naar det er foreslaaet, at den Kyst-ejerne nu tilkommende Ret til Fiskeri med Aalegaarde og Aalestader forandres til Ret til Fiskeri med et for Aalefangst bestemt Redskab, som kan røgtes fra en Bro uden Fartøj samt til Fortrinsret til Fiskeri med fra Land udsatte Aaleruser, har dette neppe nogen praktisk Betydning, og Mindretallet finder derfor ikke nogen Grund til at foreslaa, at der i saa Henseende gøres Forandring i de nugældende Bestemmelser.

Angaaende Flertallets Forslag om at indskrænke Aalegaardsretten til Fiskeriet efter 1. August, er det vel saa, at nævnte Fiskeri i Almindelighed nu kun udøves om Efteraaret, men Muligheden af, at det i Fremtiden kunde drives til andre Aars-tider, kan ikke betragtes som udelukket, og det stiller sig i ethvert enkelt Tilfælde for Mindretallet meget tvivlsomt, om en Bestemmelse som foreslaaet ikke maatte betragtes som en Indskrænkning af Ejendomsretten.

Bortset fra disse Bestemmelser afviger Flertallets Forslag hovedsageligt kun fra Aalegaardskommissionens ved nogle faa — men ganske vist overordentlig betydningsfulde — Forandringer af de af Aalegaardskommissionen foreslaaede Afstande, inden for hvilke Kystejers Ruser ere beskyttede for de frie Fiskeres, idet man har indskrænket disse Afstandsbestemmelser saavel til Siden som udefter og udeladt de af Aalegaardskommissionen foreslaaede Regler for „Besættelsen“ af en Kyst med Aalegaarde.

Det er om disse Afstandsbestemmelser, at Meningsforskellen væsentlig har drejet sig inden for Kommissionen i det hele. Medens Aalegaardskommissionen har foreslaaet den Afstand paa Fangesiden af Aalegaarde, inden for hvilken intet til Aalefangst tjenligt Redskab maa sættes, til 250 Favne, foreslaar Flertallet den ansat til Aaleruserækkernes Længde taget $1\frac{1}{2}$ Gang, dog saaledes, at denne Afstand ikke maa være mindre end 50 Favne og ikke kan forlanges større end 250 Favne. Et Mindretal (Formanden, Petersen og Jöhnke) foreslaar derimod, at Afgørelsen af disse Sideafstande lægges i Hænderne paa en særlig Kommission, der fastsætter Sidebeskyttelsen for Aalegaarde m. v. paa alle de Kyster, hvor Efteraarsfiskeriet efter

blank Aal drives eller overhovedet kan drives. Med Hensyn til disse Forslag skulle vi bemærke, at vi med det andet Mindretal ere ganske enige i, at hvis man som Flertallet vælger at sætte Afstandene særdeles smaa, vil man utvivlsomt komme til at gøre skadeligt Indgreb i mangfoldige veldrevne Aalefiskerier, der ikke taale yderligere Udnyttelse. Naar imidlertid dette andet Mindretal, der ej heller vil acceptere Aalegaardskommissionens Forslag, foreslaar Afgørelsen af det hele Spørgsmaal om Afstandene lagt i Hænderne paa en særlig Kommission, skal nærværende Mindretal dertil bemærke, at dette Forslag ikke indeholder nogen endelig Løsning af Spørgsmaalet, og at hvis en slig Udvej kunde vælges, vilde den vist være blevet benyttet for længe siden. Vi kunne imidlertid ikke tænke os, at et Spørgsmaal, der i saa høj Grad berører private Interesser og Ejendomsforhold, kan unddrages Lovgivningsmagtens Afgørelse ved at lægges i Hænderne paa en Kommission, hvis Sammensætning man ikke forud nærmere kender, og som vilde faa en Opgave, som den utvivlsomt ikke vilde være i Stand til at løse paa en tilfredsstillende Maade.

Naar vi i Modsætning hertil holde paa Aalegaardskommissionens Forslag, er det ikke mindst fordi dette menes at opfylde de Hovedfordringer, der maa stilles til en Ordning af denne Sag, nemlig at skabe betryggende Regler for, at Brugerne af Aalegaardsretten — det være Kystejeren selv eller Fiskere — virkelig udøve Retten i tilstrækkeligt Omfang, og hvor dette er Tilfældet giver den fornødne Beskyttelse mod andres Fiskeri, samtidigt med at der gives bestemte Regler for de Afstande fra Kystejers Ruser, hvori andres Fiskeri kan drives. For at opnaa dette har Aalegaardskommissionen jo nemlig som alt anført foreslaaet, foruden en Sideafstand af 250 Favne som Fredningsbælte for den enkelte Aalegaard, en Regel for, at en Kyststrækning virkelig skal være „besat“ (tilstrækkeligt udnyttet). Denne Regel, der fastsætter 300 Favne som Gennemsnitsafstand for Besættelsen af en Kyst, er udeladt i Flertallets Forslag, men kan paa ingen Maade undværes i et Forslag, der indeholder Afstandsbestemmelser for Aalegaardsfiskeriet, uden at gøre Indgreb i Ejendomsrettigheder.

Imod disse Afstandsbestemmelser er nu anført, at de ikke passe paa alle Farvande. Vi benægte ikke dette, men